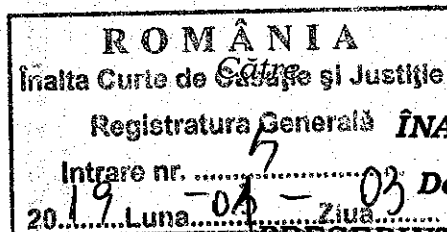

ROMANIA
CURTEA DE APEL CLUJ
CABINETUL PREȘEDINTELUI
Cod operator date cu caracter personal 84
Cluj-Napoca, P-ța Ștefan cel Mare, nr. 1,
Telefon 0264.593.865, fax. 0264.592.322
email: curtecj@just.ro, ca-cluj-reg@just.ro

Nr. 5732/18.12.2018

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Doamnei judecător CRISTINA TARCEA

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Stimată Doamnă Președinte,

În conformitate cu dispozițiile art. 514 și următoarele din Codul de procedură civilă, vă transmitem alăturat Hotărârea nr. 80/2018, elaborată de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj, prin care s-a hotărât sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri asupra unei probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, respectiv: *Situația impozitelor locale datorate pentru bunuri valorificate în procedură, pentru perioada ulterioară deschiderii acesteia, respectiv ordinea lor de prioritate la distribuire (art. 121 pct. 1 și art. 123 pct. 1, 3 și 4 din Legea nr. 85/2006, cu corespondent în art. 159 și art. 161 din Legea nr. 85/2014), în următoarele situații punctuale:*

-pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în cazul în care acestea au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar;

-pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în cazul în care acestea **nu** au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar;

-pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei ulterioare intrării debitoarei în faliment.

În susținerea acestei solicitări, au fost invocate următoarele dispoziții legale: art. 514 Cod procedură civilă, art. 3 pct. 8, art. 3 pct. 18, art. 64, alin. 6, art. 76, art. 107-109, art. 121 și art. 123 din Legea nr. 86/2006, cu corespondent

în prev. art. 5 pct. 14, 19, 21, 67-70, art. 102, alin. 6-7, art. 114, art. 145-147, art. 159 și art. 161 din Legea nr. 85/2001.

S-a arătat că, analizarea jurisprudenței de la nivelul curților de apel din țară, relevă inexistența unui punct de vedere unitar cu privire la soluționarea acțiunilor ce vizează problematica evocată.

Astfel, **într-o opinie**, *impozitele locale, datorate pentru bunurile aflate în proprietatea debitoarei, pentru perioada ulterioară deschiderii procedurii, au prioritate la distribuire, ele trebuind incluse în categoria cheltuielilor de administrare a bunurilor și achitate conform prev. art. 121 pct. 1, art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, cu corespondent în noua reglementare în dispozițiile art. 159 pct. 1 și art. 161 pct. 1, pentru următoarele considerente:*

Doctrina juridică de drept comun definește actele de administrare ca fiind cele prin care se tinde la o normală exploatare și punere în valoare a unui bun sau a unui patrimoniu. De asemenea, tot în doctrina juridică se exemplifică, ca fiind acte de administrare: perceperea fructelor, asigurarea unor bunuri, reparațiile de întreținere, plata impozitului, închirierea unor bunuri etc. Așadar, lichidatorii au obligația administrării bunurilor debitorului aflat în insolvență, deci lor le incumbă și obligația fiscală corelativă a plății impozitelor pentru bunurile respective, pentru întreaga perioadă în care societatea falită se află în insolvență. Indiferent de regimul derogator al actelor de înstrăinare încheiate în procedură, Legea nr. 85/2006 nu definește actele de conservare/administrare, ceea ce înseamnă că reperele din dreptul comun pot fi preluate.

Această obligație - de a plăti impozitele datorate pentru bunurile impozabile aflate în proprietatea debitorilor insolvenți - revine și lichidatorilor. Legiuitorul nu a pus semnul egal între toate creanțele născute după data deschiderii procedurii, ci chiar și după această dată, departajarea între diferitele categorii de creanțe se face după regulile stabilite de art. 121/123 din Legea nr. 85/2006.

Prevederile art. 121/123 din Legea nr. 85/2006 devin aplicabile doar în momentul întocmirii unui plan de distribuire a fondurilor obținute din lichidarea averii debitorului. Și este așa deoarece, la acel moment, nu se cunoaște proveniența fondurilor pentru care se va întocmi pe viitor planul de distribuire. Astfel, dacă fondurile vor fi obținute din valorificarea chiar a imobilelor sau a bunurilor mobile pentru care aceste taxe și impozite au fost datorate, această sumă se include în categoria "cheltuielilor necesare pentru

conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului" și participă la distribuire conform art. 121/123 pct. 1, însă dacă fondurile vor proveni din alte surse, de exemplu recuperări de creanțe sau valorificarea altor bunuri care nu au legătură cu imobilele sau bunurile mobile pentru care aceste taxe și impozite au fost datorate, această sumă trebuie să participe la distribuire conform prevederilor art. 123 pct. 3/4 din Legea nr. 85/2006. Ca atare, esențială este legătura intrinsecă pe care sumele pretinse trebuie să o aibă cu imobilul valorificat. Nu există un impediment în a achita aceste sume cu prioritate, trecerea lor în tabelul suplimentar neputând constitui un argument pentru a susține un prezumtiv tratament diferențiat și discriminatoriu pentru creanțele (impozite locale aferente bunului) născute anterior deschiderii procedurii, prin raportare la cele datorate pentru perioada ulterioară. Chiar dacă este adevărat, la o primă vedere, că aceeași categorie de creanțe este tratată diferit, nu este o situație care se întâlnește numai pentru acest tip de datorii. Orice creanță, fie ea salarială, bugetară sau chirografară, se poate regăsi în aceeași ipostază.

În susținerea acestui punct de vedere s-a mai arătat că, ținând cont de scopul procedurii concursuale (care consistă în stingerea pasivului), o interpretare sistematică a normelor incidente, prin raportare la prevederile Codului civil, dar cu luarea însă în considerare a limitărilor impuse de art. 149 LI, noțiunea de normală exploatare și punere în valoare a unui bun în procedura concursuală implică, în mod necesar, asimilarea impozitelor curente, categoriei cheltuielilor de administrare. Maniera în care sunt stinse datoriile sociale (constituite anterior deschiderii procedurii), în etapa lichidării activelor nu poate constitui sursa augmentării pasivului social.

Mărirea pasivului ca efect al neonorării cheltuielilor curente aflate în conexitate cu bunurile supuse lichidării reprezintă o „exploatare neconformă” atâta vreme cât contravine art. 20, alin. (1), lit. e) și f) din Legea nr. 85/2006, cât și dispozițiilor art. 25, lit. d) din același act normativ care prevăd, printre alte atribuții ale administratorilor judiciari, respectiv ale lichidatorilor și pe acelea referitoare la inventarierea, gestionarea, conservarea și administrarea bunurilor debitorului aflat în procedură.

Admiterea tezei contrarii ar contraveni regulilor de interpretare sistematice și teleologice, fiind străină de scopul pentru care Legea insolvenței a fost adoptată.

Crearea unei stări de incertitudine cu privire la soarta impozitelor curente născute după data deschiderii falimentului și aflate în conexitate cu bunurile supuse lichidării nu putea constitui o finalitate pe care legiutorul să o fi avut în vedere la adoptarea art. 121 LI.

În consecință, s-a statuat că, în acord cu doctrina juridică din materia insolvenței și cu practica constantă a instanțelor de fond și a Curții de Apel Cluj, impozitele pe clădiri, teren și mijloace de transport, datorate pentru perioada ulterioară deschiderii procedurii se achită cu titlu de cheltuieli cu administrarea bunurilor în temeiul art. 123, pct. 1/art. 121, alin. 1, pct. 1, raportat la art. 64, alin. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Ulterior, acest punct de vedere a fost nuanțat, în sensul că argumentele expuse sunt valabile numai pentru situația în care este vorba despre cheltuieli de natura impozitelor locale devenite exigibile după data deschiderii procedurii falimentului. Aceasta întrucât, pentru cele datorate de către debitoare anterior acestui moment, rangul de prioritate este dat de titlul sub care ele au fost înscrise în tabelul suplimentar/definitiv consolidat, iar în ipoteza în care creditorul bugetar a omis să depună, în termen, o declarație de creanță pentru înscrierea în tabelul suplimentar, intervine sancțiunea decăderii, prev. de art. 76 din Legea nr. 85/2006.

Dacă nu s-ar realiza această distincție, s-ar încălca prevederile art. 108 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 potrivit căruia *"vor fi supuse verificării toate creanțele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii sau, după caz, al căror quantum a fost modificat față de tabelul definitiv de creanțe sau față de programul de plată din planul de reorganizare, ca urmare a plăților făcute după deschiderea procedurii"*.

Totodată, art. 76 din Legea nr. 85/2006 instituie o decădere expresă din dreptul creditorului de a urmări o creanță, precizând că „El (creditorul care nu a formulat o declarație de creanță în termenul prevăzut de lege) nu va avea dreptul de a-și realiza creanțele împotriva debitorului sau a membrilor ori asociaților cu răspundere nelimitată al persoanei juridice debitoare ulterior închiderii procedurii”.

Dacă s-ar accepta ideea că impozitele locale, datorate pentru perioada dintre data deschiderii procedurii și cea a intrării în faliment, sunt cheltuieli de administrare care se achită în conformitate cu prevederile art. 64 alin. (6), ar trebui implicit să se accepte și ideea că Direcțiile Fiscale Locale nu sunt obligate să se înscrie în tabelul suplimentar de creanțe. Textul art. 108, alin. 6

este explicit în sensul că toți creditorii trebuie să formuleze declarație de creanță.

O atare interpretare ar fi contrară intenției legiuitorului care, în mod clar, a dorit ca toate creanțele născute în perioada scursă între momentul deschiderii procedurii insolvenței și cel al deschiderii falimentului să fie înscrise în tabelul suplimentar de creanțe.

II. În cea de-a doua opinie, în sens contrar, se susține că impozitele locale nu au prioritate la distribuire, ele având natura unor simple creanțe bugetare, pentru următoarele considerente:

Impozitul pe clădire sau pe teren nu reprezintă nici cheltuială aferentă vânzării și nici cheltuială de administrare sau conservare a imobilului, spre a fi achitată la ordinea de preferință de art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006. Din prevederile art. 253-254 și art. 255 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal nu rezultă că impozitul pe clădire ar fi o cheltuială aferentă vânzării sau că aceste sume s-ar achita, cu precădere, din prețul imobilului (că s-ar bucura de vreun drept de preferință sau privilegiu).

Nu se poate reține incidența prevederilor art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 cu modificările și completările ulterioare, în procedura de faliment, pentru creanțele născute în perioada de observație. Din economia acestui text, rezultă că toate creanțele născute anterior deschiderii procedurii de faliment se vor înscrie la masa credală, în tabelul suplimentar. Toate creanțele existente la data intrării în faliment trebuie să fie cuprinse în tabelul definitiv consolidat, inclusiv impozitele și taxele locale născute în perioada de observație.

Impozitele și taxele aferente bunurilor proprietatea debitoarei, născute după data deschiderii procedurii de insolvență, dar anterior deschiderii procedurii de faliment, nu se încadrează în categoria actelor de administrare sau conservare. Fără plata acestora nu există iminența pierderii bunurilor, acestea continuând să existe în materialitatea lor și fără plata impozitelor și taxelor aferente lor. Plata impozitelor și taxelor nu duce la o normală punere în valoare a bunurilor, întrucât ne aflăm în situația unei vânzări forțate, în procedura de faliment și nu a unei vânzări în condiții normale de piață. În acest sens, se realizează o paralelă și cu prevederile art. 865 C.pr.civ. [lit. e)], relevându-se că nici în accepțiunea codului impozitele și taxele aferente bunurilor nu intră în categoria cheltuielilor cu conservarea bunurilor și nici nu beneficiază de vreo preferință față de alte creanțe bugetare pure și simple.

O piedică la "normala punere în valoare a activului" o constituia prevederile art. 113 alin. (4) și (5) din Vechiul Cod de procedură fiscală, potrivit căruia „Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, contribuabilii trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor fiscale de plată datorate autorității administrației publice locale ... (5) Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor alin. (4), sunt nule de drept". Același act normativ însă, la alin. (6), prevedea în mod expres că „Prevederile alin. (4) și (5) nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare.”

În consecință, prin interpretare *per a contrario*, pentru societățile în insolvență este înlăturată piedica de la normala punere în valoare a unui activ, ceea ce înlătură implicit și raționamentul prin care s-ar încadra impozitele locale în cadrul cheltuielilor de administrare.

Indiferent dacă impozitul este sau nu plătit, bunul va putea fi în continuare valorificat, întrucât există dispoziție expresă care arată că, spre deosebire de o situație comună, în procedura insolvenței nu este obligatorie achitarea prealabilă a impozitelor (art. 159 alin. (7) C. proc. Fiscal) pentru transferul dreptului de proprietate.

La nivelul Secției a II-a, s-a apreciat că un astfel de demers este admisibil, din perspectiva faptului că se face dovada că problema de drept care formează obiectul judecății a fost soluționată în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, aparținând unor instanțe diferite (anexa cererii). În sensul celor evocate, au fost învederate, din partea instanțelor din țară, următoarele puncte de vedere, care reflectă aceste orientări jurisprudențiale, sintetizate în cele ce preced:

I. Pentru prima opinie au optat, cu nuanțări:

1. Curtea de Apel București a comunicat faptul că problema de drept supusă atenției a fost discutată în cadrul întâlnirii trimestriale de unificare a practicii judiciare în materie comercială, unde s-a concluzionat în sensul că impozitul pe clădire sau pe teren reprezintă o creanță curentă, ce se impune a fi achitată la ordinea de preferință de la art.121 alin. (1) pct.1 din Legea nr.85/2006.

În argumentare, s-a reținut că o astfel de creanță este una curentă, întrucât s-a născut în timpul procedurii de insolvență, însă se încadrează și în

categoria cheltuielilor necesare pentru administrarea bunurilor debitoare, în sensul art.121 alin. (1) pct.1 din Legea nr.85/2006.

La nivelul **Tribunalului București** practica este neunitară, în acest sens fiind conturate următoarele opinii:

Într-o opinie, impozitele nu au prioritate la distribuire, având caracterul unor simple creanțe bugetare, pentru următoarele motive:

1. Din dispozițiile art. 121 alin. (1) pct.1 din Legea nr. 85/2006 și art.159 alin. (1) pct.1 din Legea nr.85/2014 rezultă că fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului grevate în favoarea unui creditor, de ipotecă, se distribuie în primul rând pentru taxe, timbre și orice altă cheltuială aferentă vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri.

2. Impozitul pe clădire sau pe teren nu reprezintă nici cheltuială aferentă vânzării și nici cheltuială de administrare sau conservare a imobilului, spre a fi achitată la ordinea de preferință de art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006 și art.159 alin. (1) pct.1 din Legea nr.85/2014.

3. Din prevederile art. 253-254 și art. 255 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal nu rezultă că impozitul pe clădire ar fi o cheltuială aferentă vânzării sau că aceste sume s-ar achita, cu precădere, din prețul imobilului (bucurându-se astfel de vreun drept de preferință sau privilegiu).

4. Deși dispozițiile art. 113 alin. (4) și (5) din Codul de procedură fiscală (O.G. 92/2003 republicată cu modificările și completările ulterioare) instituie obligația contribuabilului de a prezenta certificat de atestare fiscală din care să rezulte achitarea tuturor obligațiilor fiscale datorate autorității administrației publice locale în a cărei rază se află înregistrat bunul, pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor și terenurilor legea exclude de la această obligație vânzările efectuate în cursul procedurii insolvenței (art. 113 alin.6 din Codul de procedură fiscală).

5. Nu se poate reține incidența prevederilor art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 și art.102 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, în procedura de faliment, pentru creanțele născute în perioada de observație. Din economia acestor texte rezultă că toate creanțele născute anterior deschiderii procedurii de faliment se vor înscrie la masa credală, în tabelul suplimentar. Toate creanțele existente la data intrării în faliment trebuie să fie cuprinse în tabelul definitiv consolidat, (inclusiv impozitele și taxele locale născute în perioada de observație).

6. Impozitele și taxele aferente bunurilor proprietatea debitoarei, născute după data deschiderii procedurii de insolvență, dar anterior deschiderii procedurii de faliment, nu se încadrează în categoria actelor de administrare sau conservare. Fără plata acestora nu există iminența pierderii bunurilor, acestea continuând să existe în materialitatea lor și fără plata impozitelor și taxelor aferente lor. Plata impozitelor și taxelor nu duce la o normală punere în valoare a bunurilor, întrucât ne aflăm în situația unei vânzări forțate, în procedura de faliment și nu a unei vânzări în condiții normale de piață.

7. Un argument în plus în sensul inexistenței unei astfel de priorități este faptul că certificatul de atestare fiscală din care să rezulte achitarea tuturor obligațiilor fiscale datorate autorității administrației publice locale în a cărei rază se află înregistrat bunul, necesar pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor și terenurilor, nu este cerut pentru vânzările efectuate în cursul procedurii insolvenței.

În sens contrar, impozitele au prioritate la distribuire, ele trebuind incluse în categoria cheltuielilor de administrare a bunurilor și achitate conform art.121 pct.1, art.123 pct.1 din Legea nr. 85/2006, corespondent art. 159 și art. 161 din Legea nr. 85/2014 pentru următoarele considerente:

1. Potrivit art. 263 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și art. 455 din Codul fiscal, orice persoană care are în proprietate un teren situat în România datorează pentru acesta un impozit anual, exceptând cazurile în care în prezentul titlu se prevede altfel.

Rezultă astfel că societatea care se află în insolvență datorează impozit pentru clădirile și terenurile pe care le deține în proprietate, atât după data deschiderii procedurii de insolvență, cât și după data deschiderii procedurii de faliment, până la data vânzării imobilelor.

Faptul că, potrivit art. 159 alin. 7, vânzarea bunurilor imobile în cursul procedurii insolvenței nu este condiționată de obligația proprietarului care înstrăinează, de a prezenta certificat de atestare fiscală, prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor de plată datorate bugetului local al unității administrativ teritoriale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul, nu este de natură a înlătura însăși obligația de achitare a impozitelor datorate pentru acesta.

2. Actele de conservare reprezintă acele acte prin care se urmărește preîntâmpinarea pierderii unui bun (sau a unui drept subiectiv civil referitor la acel bun), iar actele de administrare sunt acele acte prin care se urmărește să

se realizeze o normală punere în valoare a acelui bun. Sunt reținute astfel, potrivit doctrinei, ca reprezentând acte de administrare, perceperea fructelor, asigurarea unor bunuri, reparațiile de întreținere, plata impozitului, închirierea unor bunuri, etc. în consecință, pentru o normală punere în valoare a unui bun impozabil, persoana fizică sau juridică, proprietară a acestui bun, este obligată să achite impozitul datorat pentru bunul respectiv.

Această obligație, de a plăti impozitele curente datorate pentru bunurile impozabile aflate în proprietatea debitorilor insolvenți, revine și lichidatorilor. De altfel, atât dispozițiile art. 20 alin. 1, lit. e) și f) din Legea nr. 85/2006, cât și dispozițiile art. 25 lit. d) din același act normativ prevăd, printre alte atribuții ale administratorilor judiciari, respectiv ale lichidatorilor și pe acelea referitoare la inventarierea, gestionarea, conservarea și administrarea bunurilor debitorului aflat în procedură.

Așadar, administratorii judiciari sau lichidatorii au obligația administrării bunurilor debitorului aflat în insolvență, deci au și obligația plății impozitului pentru bunurile respective pentru întreaga perioadă în care societatea falită se află în insolvență.

Concluzia contrară, potrivit căreia impozitele născute ulterior deschiderii procedurii sunt simple creanțe bugetare, neconstituind acte de administrare, astfel încât acestea nu s-ar impune a fi achitate cu prioritate în temeiul art. 121 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, ar conduce la situația în care impozitele datorate pentru perioada în care societatea se află în insolvență nu ar fi achitate.

Mai mult, neîncadrându-se nici în categoria actelor de administrare, nici în aceea a actelor de conservare, plata impozitelor ar reprezenta un act de dispoziție, concluzie ce nu poate fi primită în cauză și nu a fost susținută de niciuna dintre părți.

3. Obligația de a achita cu prioritate impozitele aferente bunului valorificat, în condițiile art. 121 alin. 1 pct. 1 completează astfel excepția prevăzută de art. 159 alin. 7 din Codul de Procedură Fiscală, având în vedere că exceptarea debitoarei insolvente de la obligația de a depune certificatul de atestare fiscală s-ar explica prin obligația lichidatorului de a achita cu prioritate impozitele datorate din sumele obținute în urma valorificării.

Intenția legiuitorului nu poate fi aceea de a permite neachitarea impozitelor curente datorate pentru bunurile impozabile chiar și în ipoteza

obținerii resurselor patrimoniale necesare, din însăși vânzarea acestora, ci, dimpotrivă, tocmai aceea a achitării lor cu prioritate.

Dacă s-ar considera contrariul, în sensul că impozitele născute ulterior deschiderii procedurii sunt simple creanțe bugetare, că ele nu constituie acte de administrare și că ele nu se achită cu prioritate, atunci, pentru perioada în care societatea se află în insolvență (care de cele mai multe ori durează câțiva ani de zile) nimeni nu ar achita impozite pentru bunurile societății insolvente.

La nivelul **Tribunalului Ialomița și a Tribunalului Ilfov**, s-a apreciat că impozitele locale nu au prioritate la distribuire, iar, la **Tribunalului Giurgiu și Tribunalul Teleorman** s-a susținut că impozitul pentru clădiri și teren datorat pentru perioada ulterioară deschiderii procedurii intră în categoria cheltuielilor cu administrarea bunurilor în temeiul art. 121 alin. (1) pct. 1 raportat la art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Au fost atașate, cu titlu exemplificativ, următoarele hotărâri judecătorești:

- sentința civilă nr.5275/02.10.2018 pronunțată de Tribunalul București – Secția a VII-a civilă în dosarul nr.25682/3/2014/a2
- sentința civilă nr.2686/09.05.2017 pronunțată de Tribunalul București – Secția a VII-a civilă în dosarul nr.2957/3/2009/a1
- decizia civilă nr.343/15.11.2017 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a V-a civilă în dosarul nr.2957/3/2009/a1

2. La nivelul Curții de Apel Constanța practica este în sensul primei opinii exprimate, respectiv în sensul că impozitele locale (pentru clădiri/terenuri) au prioritate la distribuire în raport de creanțele creditorilor care beneficiază de o cauză de preferință.

Tribunalul Constanța apreciază impozitul curent aferent imobilului ipotecat vândut în cadrul procedurii insolvenței reprezintă o cheltuială necesară pentru conservarea și administrarea bunului, o cheltuială curentă în sensul art. 64 al.6 din Legea 85/2006, ce se încadrează în dispozițiile art. 121 pct.1 din Legea 85/2006 și reluate în art. 123 pct.1 din Legea 85/2006.

Dispozițiile art.113 al. 4 și 6 din Cod procedură fiscală nu înlătură aplicarea art. 64 al.6 din Legea 85/2006, respectiv art.121 pct.1. reluate și în art.123 pct.1 din Legea nr.85/2006 chiar și în situația de atestare fiscală a ice locale în a cărei

Faptul că în procedura insolvenței se poate valorifica bunul existenței impozitelor datorate (prin scutirea de a prezenta un certificat achitării tuturor

• obligațiilor fiscale către autoritățile administrației publice locale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează), nu exonerează debitorul de falită - prin lichidator judiciar - de plata impozitului curent întrucât Legea 85/2006 conține norme speciale care statuează expres asupra măsurilor de urmat impuse lichidatorului judiciar; art. 64 al.6 din Legea 85/2006(plata fără înscrierea la masa credală - conform documentelor din care rezultă - dacă deține disponibilități bănești), respectiv art. 121 pct.1 și] art. 123 pct.1 din Legea 85/2006 (deducerea cu prioritate din fondurile obținute din valorificare, fiind asimilată unei cheltuieli de administrare și conservare a bunului).

Dispoziția cuprinsă în art. 113 alin. 6 Codul de procedură fiscală este o dispoziție în favoarea debitorilor în insolvență/faliment pentru a se asigura circuitul civil al bunurilor din patrimoniu ce sunt supuse valorificării în legătură cu reținerea/deducerea de la distribuție a sumelor datorate de o debitoare falită cu titlu de impozit curent aferent unui imobil ipotecat valorificat, practica instanțelor judecătorești de pe raza Curții de Apel Constanța este constantă, apreciindu-se că impozitul curent aferent unui activ, calculat după data deschiderii procedurii insolvenței sau de faliment a debitoarei, reprezintă o creanță curentă fiind asimilată unei cheltuieli de administrare și conservare a bunului(decizia civilă nr. 159/29.04.2015 pronunțată în dosar nr. 4826/1] 8/2009/al. decizia civilă nr. 72/16.02.2015 pronunțată în dosar nr. 8785/118/2010/a5.

Au fost atașate, cu titlu exemplificativ, următoarele decizii:

- decizia civilă nr. 74 din 29.05.2017, pronunțată în dosarul nr. 811/118/2012/a1 al Curții de Apel Constanța
- decizia civilă nr.159 din 29.04.2015, pronunțată în dosarul nr. 4826/118/2009/a1 al Curții de Apel Constanța
- decizia civilă nr. 72 din 16.02.2015, pronunțată în dosarul nr.8785/118/2010/a5 al Curții de Apel Constanța
- decizia civilă nr. 160 din 29.04.2015, pronunțată în dosarul nr.3935/118/2010/a1.3 al Curții de Apel Constanța
- sentința civilă nr. 147 din 31.01.2017, pronunțată în dosarul nr.811/118/2012/a1 al Tribunalului Constanța
- decizie civilă nr. 74 din 29.05.2017, pronunțată în dosarul nr.811/118/2012/a1 al Curții de Apel Constanța
- sentința civilă nr. 1543 din 06.09.2016, pronunțată în dosarul nr.13378/118/2011/a6 al Tribunalului Constanța

- sentința civilă nr. 1765 din 26.05.2014, pronunțată în dosarul nr.3345/118/2009/a3 al Tribunalului Constanța
- sentința civilă nr. 1332 din 16.06.2016, pronunțată în dosarul nr.1760/118/2016 al Tribunalului Constanța

3. Curtea de Apel Târgu Mureș împărtășește prima opinie, în sensul includerii acestor obligații de plată în categoria cheltuielilor de administrare a bunurilor și achitarea lor conform disp. art.121 pct.1, art.123 pct.1 din Legea nr.85/2006.

4. Relevantă pentru prima opinie, este practica judiciară de la nivelul **Curtii de Apel Cluj**, după cum urmează:

- decizia civilă nr.388/06.10.2016 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.2/100/2013/a3;
- decizia civilă nr.246/06.11.2017 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.4115/100/2009/a1;
- decizia civilă nr.253/07.11.2017 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.5855/100/2012/a28;
- decizia civilă nr.251/07.11.2017 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.3430/100/2012/a15;
- decizia civilă nr.9/18.01.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.239/112/2010/a3;
- decizia civilă nr.37/12.03.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.4480/100/2011/a3;
- decizia civilă nr.145/11.09.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.729/100/2012/a22;
- decizia civilă nr.428/18.11.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a II-a civilă în dosarul nr.2840/112/2014/a25.

II. Cea de-a doua opinie este însușită la nivelul Curtii de Apel Timișoara, Curtii de Apel Bacău, Curtii de Apel Alba Iulia, Curtii de Apel Ploiești, Curtii de Apel Suceava și majoritar, la cel al Curtii de Apel Brașov, Curtii de Apel Craiova și Curtii de Apel Oradea.

Au fost atașate, cu titlu exemplificativ, următoarele decizii:

- decizia civilă nr.208/R din 20.10.2017 pronunțată în dosarul nr.5600/30/2011/a32 al Curtii de Apel Timișoara
- decizia civilă nr.64/R din 19.04.2018 pronunțată în dosarul nr.6315/30/2012/a6 al Curtii de Apel Timișoara

- decizia civilă nr.118 din 28.06.2017 pronunțată în dosarul nr.5683/85/2010/a10 al Curții de Apel Alba Iulia

- sentința civilă nr.650 din 27.05.2016 pronunțată în dosarul nr.5499/105/2007** al Tribunalului Prahova

- decizia civilă nr.375 din 02.02.2016 pronunțată în dosarul nr.5499/105/2007** al Curții de Apel Ploiești

- sentința civilă nr.658 din 17.06.2015 pronunțată în dosarul nr.5499/105/2007* al Tribunalului Prahova

- sentința civilă nr.241 din 11.04.2017 pronunțată în dosarul nr.5242/86/2013*/a1 al Tribunalului Suceava - Secția civilă

- decizie civilă nr.252 din 23.06.2017 pronunțată în dosarul nr.5242/86/2013*/a1 al Curții de Apel Suceava - Secția a II-a civilă

- sentința civilă nr.1001 din 09.09.2014 pronunțată în dosarul nr.12520/86/2010*/a1 al Tribunalului Suceava - Secția civilă

- decizie civilă nr.7366 din 06.11.2014 pronunțată în dosarul nr.12520/86/2010*/a1 al Curții de Apel Suceava - Secția a II-a civilă

- decizia civilă nr.347 din 26.09.2017 pronunțată în dosarul nr.5834/62/2011/a2 al Curții de Apel Brașov

- decizia civilă nr.119/R din 06.03.2018 pronunțată în dosarul nr.10022/62/2012/a2 al Curții de Apel Brașov

- decizia civilă nr.122 din 19.10.2017 pronunțată în dosarul nr.727/111/C/2017 al Curții de Apel Oradea

- decizia civilă nr.118 din 03.10.2017 pronunțată în dosarul nr.6295/111/C/2012/a10 al Curții de Apel Oradea

- decizia civilă nr.36 din 17.04.2018 pronunțată în dosarul nr.3332/83/C/2011/a1 al Curții de Apel Oradea

- sentința civilă nr.108 din 13.03.2018 pronunțată în dosarul nr.614/95/2010/a3 al Tribunalului Gorj - Secția a II-a civilă

- decizia civilă nr.82 din 10.05.2018 pronunțată în dosarul nr.614/95/2010/a3 al Curții de Apel Craiova - Secția a II-a civilă

- sentința civilă nr.391 din 18.10.2017 pronunțată în dosarul nr.6724/95/2015/a3 al Tribunalului Gorj - Secția a II-a civilă

- sentința civilă nr.519 din 13.09.2013 pronunțată în dosarul nr.10522/101/2010/a1 al Tribunalului Mehedinți - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal

- sentința civilă nr.30 din 22.01.2016 pronunțată în dosarul nr.10522/101/2010/a2 al Tribunalului Mehedinți - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal

În susținerea acestei sesizări, vă transmitem și hotărârile judecătorești evocate în hotărârea Colegiului de conducere al Curții de Apel Cluj nr. 80/2018.

În speranța unei rezolvări favorabile a demersului inițiat, vă rog să primiți, Stimată Doamnă Președinte, asigurarea unei distinse considerații.

Judecător DENISA-LIVIA BĂLDEAN
PRESEDINTELE CURȚII DE APEL CLUJ